

Odkaz:

Rozsudek Soudního dvora ze dne 14. května 1974, J. Nold, Kohlen- und Baustoffgroßhandlung proti Komisi Evropských společenství, věc 4/73, Recueil 1974, s. 491¹.

Klíčová slova:

Spojování podniků – Důlní společnosti – Paliva – Obchodní právní úprava – Podmínky prodeje.

Předmět:

Návrh na zrušení rozhodnutí Komise ze dne 21. prosince 1972, kterým se schvalují nová obchodní pravidla společnosti Ruhrkohle AG (*neoficiální překlad*).

Skutkové okolnosti:

Skutkové okolnosti, průběh písemného řízení, důvody a argumenty předložené účastníky řízení v jeho průběhu a jejich návrhová žádání lze shrnout takto:

I - Popis skutkového stavu

Podle čl. 12 druhého pododstavce Úmluvy o přechodných ustanoveních připojené ke Smlouvě o ESUO a článku 3 rozhodnutí Vysokého úřadu č. 37/53 ze dne 11. července 1953 o datu účinku zákazů týkajících se dohod stanovených článkem 65 Smlouvy (*neoficiální překlad*) (Úř. věst., s. 153) oznámil v květnu 1954 Vysoký úřad důlním společností Porúří, že nemůže schválit zachování ústřední organizace pro prodej uhlí „Gemeinschaftsorganisation Ruhrkohle GmbH“ (GEORG), založené před vytvořením společného trhu uhlí.

Dne 15. února 1956 schválil Vysoký úřad rozhodnutími 5/56 (Úř. věst., s. 29), 6/56 (Úř. věst., s. 43) a 7/56 (Úř. věst., s. 56) s výhradou určitých podmínek společný prodej paliv důlními společnostmi Porúří, které se seskupily do tří prodejních míst „Geitling“, „Präsident“ a „Mausegatt“.

Obchodní právní úprava, kterou Vysoký úřad při této příležitosti schválil, určila zejména podmínky požadované pro získání postavení přímého velkoobchodníka s právem zásobovat se přímo z prodejního místa. Pro přiznání práva přímého nákupu z prodejního místa musel obchodník splnit nejen podmínky, které se od velkoobchodníků obvykle vyžadují (platební schopnost, provozovna v prodejní oblasti, skladovací kapacity, znalost trhu a výrobků, rozsáhlá klientela, široký sortiment prodávaných kategorií a druhů), ale rovněž musel v průběhu předcházejícího uhelného roku prodat:

- (a) na společném trhu nejméně 75 000 tun paliv pocházejících z uhelných pánví Společenství;
- (b) z čehož alespoň 40 000 tun v prodejní oblasti, kde chtěl získat právo působit;
- (c) z čehož alespoň 12 500 tun nakoupených z dotčeného prodejního místa.

Odchylně od těchto podmínek bylo právo přímého nákupu z prodejního místa přiznáno na přechodnou dobu, která byla původně omezena do 31. března 1957 a rozhodnutími Vysokého úřadu 10/57 (Úř. věst., s. 159), 11/57 (Úř. věst., s. 160) a 12/57 (Úř. věst., s. 161) ze dne 1. dubna 1957 byla prodloužena do 1. července 1957, rovněž velkoobchodníkům, kteří i když nesplnili uložená množství kritéria, byli během předcházejícího uhelného roku zásobováni jako přímí velkoobchodníci nebo kteří mohli doložit, že splnili podmínky požadované

¹ Jednací jazyk: němčina.

v uvedeném roce pro zásobování jako přímí velkoobchodníci (odbyt 6 000 tun uhlí z Porúří ročně).

Žaloba na neplatnost rozhodnutí č. 5/56, kterou podalo prodejní místo „Geitling“, byla zamítnuta rozsudkem Soudního dvora ze dne 20. března 1957 (věc 2/56, Recueil 1957, s. 11).

Rozhodnutími 16/57 (Úř. věst., s. 319), 17/57 (Úř. věst., s. 330) a 18/57 (Úř. věst., s. 341) ze dne 26. července 1957 Vysoký úřad doplnil a změnil rozhodnutí 5/56, 6/56 a 7/56 ze dne 15. února 1956 o schválení společného prodeje paliv důlními společnostmi Porúří.

Pokud jde o přiznání postavení velkoobchodníka uhlím s právem přímého nákupu, byla příslušná požadovaná množství minima snížena ze 75 000 na 60 000 tun, ze 40 000 na 30 000 tun a z 12 500 na 9 000 tun.

Rozhodnutí Vysokého úřadu 16/57, 17/57 a 18/57 nezachovala režim odchylek stanovený ve prospěch „bývalých“ velkoobchodníků. Takže v září 1957 tři prodejní místa uhlí z Porúří oznámila společnosti Nold, že se od 1. října 1957 již nemůže zásobovat v postavení přímého velkoobchodníka.

Pro nedostatečné odůvodnění zrušil Soudní dvůr na základě žaloby společnosti Nold rozsudkem ze dne 20. března 1959 (věc 18/57, Recueil 1959, s. 89) ustanovení rozhodnutí 16, 17 a 18/57 týkající se podmínek přiznání postavení přímého velkoobchodníka.

Rozhodnutím č. 17/59 ze dne 18. února 1959 o prodloužení schválení týkajících se prodejních organizací Porúří (*neoficiální překlad*) (Úř. věst., s. 279) a rozhodnutím č. 36/59 ze dne 17. června 1959, kterým se částečně zrušuje a doplňuje rozhodnutí č. 17/59, pokud jde o obchodní právní úpravu prodejních míst uhlí v Porúří (*neoficiální překlad*) (Úř. věst., s. 736), zrušil Vysoký úřad, co se týká podmínek přiznání postavení přímého velkoobchodníka uhlím, kritérium odbytu 60 000 tun uhlí ze Společenství na společném trhu a snížil ze 30 000 na 20 000 tun ročně kritérium odbytu uhlí ze Společenství v konkrétní prodejní oblasti a z 9 000 na 6 000 tun kritérium odbytu v téže prodejní oblasti uhlí z určitého prodejního místa.

Hlavní ustanovení rozhodnutí č. 36/59 byla zrušena na základě žaloby tří prodejních míst, důlních společností Porúří a podniku Nold rozsudkem Soudního dvora ze dne 15. července 1960 (spojené věci 36, 37, 39 a 40/59, Recueil 1960, s. 857).

Rozhodnutím č. 16/60 ze dne 22. června 1960 o zamítnutí schválení společného prodeje důlními společnostmi Porúří (*neoficiální překlad*) (Úř. věst., s. 1014) se Vysoký úřad postavil proti nahrazení systému prodeje třemi nezávislými prodejními místy jedinou prodejní organizací zahrnující téměř všechny důlní společnosti Porúří.

Žaloba podaná proti tomuto rozhodnutí prodejními místy byla zamítnuta rozsudkem Soudního dvora ze dne 18. května 1962 (věc 13/60, Recueil 1962, s. 165).

Dne 8. února 1961 schválil Vysoký úřad rozhodnutím č. 3/61, kterým se mění rozhodnutí č. 17/59 (ve znění rozhodnutí č. 36/59), pokud jde o obchodní právní úpravu prodejních míst uhlí v Porúří (*neoficiální překlad*) (Úř. věst., s. 413), prodejním místům uhlí v Porúří vázat přímé zásobování velkoobchodníků uhlím na jediné množství kritérium, že velkoobchodník na společném trhu v průběhu předcházejícího uhelného roku prodal nejméně 6 000 tun paliv pocházejících z prodejního místa, u kterého je mu toto právo přiznáno.

Rozhodnutími 5/63 (Úř. věst., s. 1173) a 6/63 (Úř. věst., s. 1191) ze dne 20. března 1963 schválil Vysoký úřad společný prodej paliv důlními společnostmi Porúří seskupenými ve dvou prodejních místech, „Geitling“ a „Präsident“, přičemž pokud jde o obchodní právní úpravu, ponechal současně v platnosti podmínky, na které je vázáno přímé zásobování velkoobchodníků uhlím.

Hlavní důvody žaloby podané proti těmto rozhodnutím vládou Nizozemského království byly zamítnuty rozsudkem Soudního dvora ze dne 15. července 1964 (věc 66/63, Recueil 1964, s. 1049).

Rozhodnutím ze dne 27. listopadu 1969 o schválení spojení důlních společností Porúří vložením důlního majetku do společnosti Ruhrkohle AG (*neoficiální překlad*) schválila Komise Evropských společenství za použití čl. 66 odst. 2 Smlouvy o ESÚO spojení důlních společností Porúří do jedné společnosti Ruhrkohle AG a uložila této společnosti povinnost předložit jí ke schválení jakoukoli změnu jejich obchodních pravidel.

Téhož dne 27. listopadu 1969 přijala Komise dvě rozhodnutí (Úř. věst. 304, s. 11 a 12), kterými se ode dne 31. prosince 1969 zrušují její rozhodnutí 5/63 a 6/63.

Rozhodnutím ze dne 21. prosince 1972, kterým se schvalují nová obchodní pravidla společnosti Ruhrkohle AG (*neoficiální překlad*) (Úř. věst. 1973, L 120, s. 14) schválila Komise obchodní právní úpravu, která oproti stávající situaci přinesla zejména tyto změny:

- a) získání postavení obchodníka s právem přímého nákupu již není vázáno na prodej nejméně 6 000 tun uhlí z Porúří na společném trhu v průběhu předcházejícího uhelného roku, nýbrž na uzavření dvouleté smlouvy na nákup nejméně 6 000 tun ročně od společnosti Ruhrkohle AG pro zásobování domácností a malých podniků;
- b) možnost zásobovat průmyslové velkoodběratele předpokládá, že je obchodník oprávněn zásobovat domácnosti a malé podniky;
- c) kritériem stanoveným pro to, aby se obchodník s právem nakupovat přímo mohl podílet na zásobování velkých průmyslových podniků, již není roční spotřeba nejméně 30 000 tun pevných paliv jakéhokoli původu, nýbrž nákup téhož množství uhlí z Porúří; obchodník je oprávněn zásobovat spotřebitele mimo rámec tohoto omezení, pouze pokud poskytuje některé zvláštní služby.

Přechodně však byla společnost Ruhrkohle AG během prvního roku po vstupu nových obchodních podmínek v platnost povinna přiznat velkoobchodníkům, kteří uzavřeli smlouvu na dodávku nejméně 6 000 tun ročně pro domácnosti a malé podniky, právo uskutečňovat transakce s množstvím o 15 % menším než toto minimální množství.

Dne 10. ledna 1973 předala společnost Ruhrkohle-Verkauf GmbH, obchodní organizace společnosti Ruhrkohle AG, přímým velkoobchodníkům uhlím, a zejména podniku Nold, znění nové obchodní právní úpravy, která byla schválena rozhodnutím Komise ze dne 21. prosince 1972 a která se použila ode dne 1. ledna 1973, a oznámila jim, že od uvedeného dne se budou jejich obchodní styky uskutečňovat na tomto základě.

II – Řízení

Dne 31. ledna 1973 podal podnik Nold žalobu na neplatnost rozhodnutí Komise ze dne 21. prosince 1972. Žaloba byla namířena současně proti Evropskému hospodářskému společenství, zastoupenému Komisí, i proti společností Ruhrkohle AG a Ruhrkohle-Verkauf GmbH.

Žádost o odklad vykonatelnosti rozhodnutí Komise ze dne 21. prosince 1972 podaná podnikem Nold dne 13. února 1973 byla na žádost žalobkyně usnesením předsedy dne 14. března 1973 vymazána z rejstříku Soudního dvora. Toto usnesení stanoví, že o nákladech řízení bude rozhodnuto později.

Ve své replice sdělila žalobkyně Soudnímu dvoru, že se vzdává žaloby ohledně společností Ruhrkohle AG a Ruhrkohle-Verkauf GmbH. Usnesením ze dne 21. června 1973 Soudní dvůr

rozhodl vymazat věc z rejstříku, pokud se týká těchto dvou společností, a uložil žalobkyni náhradu nákladů, které vynaložily ve věci v hlavním řízení a v řízení o předběžném opatření.

Písemná část řízení ve sporu mezi podnikem Nold a samotnou Komisí proběhla řádně.

Návrhem podaným dne 29. října 1973 požádaly společnosti Ruhrkohle AG a Ruhrkohle-Verkauf GmbH, aby jim bylo ve sporu v hlavním řízení povoleno vedlejší účastenství na podporu Komise. Po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta Soudní dvůr usnesením ze dne 21. listopadu 1973 této žádosti vyhověl a stanovil, že o nákladech řízení bude rozhodnuto později.

Dne 28. prosince 1973 vedlejší účastníci písemně odůvodnili svá návrhová žádání. Žalobkyně na ně odpověděla dne 16. ledna a 8. února, žalovaná rovněž dne 8. února 1974.

Po vyslechnutí zprávy soudce-zpravodaje a stanoviska generálního advokáta rozhodl Soudní dvůr o zahájení ústní části řízení bez dokazování.

III – Důvody a argumenty účastníků řízení

A – Přípustnost

Vedlejší účastníci se dovolávali nepřipustnosti žaloby z důvodu nedostatku právního zájmu.

Chráněný právní zájem žalobkyně lze prý považovat za prokázaný pouze v případě, kdyby výsledkem její žaloby mohla být povinnost vedlejších účastníků pokračovat v přímém zásobování; tak tomu zjevně není.

Obchodní pravidla schválená napadeným rozhodnutím nahrazují pravidla platná do té doby; v případě zrušení mohou vedlejší účastníci tudíž prodávat pouze v souladu s pravidly, která platila předtím. Tato pravidla přitom vázala přímé zásobování velkoobchodníků uhlím na podmínku ročního odbytu nejméně 6 000 tun paliv na společném trhu, což je podmínka, kterou nemůže žalobkyně, jak sama přiznává, zdaleka splnit. Nemá tedy v žádném případě právo na přímé zásobování.

Žalobkyně nemůže vyvozovat pro rok 1973 žádná práva ze skutečnosti, že byla v roce 1972 nadále přímo zásobována, i když již v předcházejícím roce nesplnila množstevní kritéria k tomu určená. Toto přímé zásobování se vysvětluje tím, že vzhledem k tomu, že existovaly pochybnosti o tom, zda se do té doby platná pravidla týkají uhelného nebo kalendářního roku, čekali vedlejší účastníci, aby dotyčným podnikům pomohli, s uplatněním obchodních podmínek týkajících se přímých dodávek na to, jaký bude vývoj v následujícím roce. Žalobkyně, ačkoli byla i nadále přímo zásobována, prodala v průběhu roku 1972 pouze 700 tun. Za těchto podmínek nebylo možné počítat do budoucna s přímým zásobováním, i kdyby se i nadále uplatňovala do té doby platná obchodní pravidla.

Žalobkyně nesouhlasí s tvrzením, že žaloba je nepřipustná pro nedostatek chráněného právního zájmu.

V průběhu řízení o předběžném opatření získala žalobkyně záruky, že bude do vyřešení projednávané věci nadále zásobována jako přímý velkoobchodník; nikdy tedy nepřestala být zásobována v tomto postavení. Není potom důležité, zda – připustíme-li případně platnost bývalých obchodních pravidel – měla v tomto ohledu nějaké právo, které by mohla uplatňovat.

Podle bývalých obchodních pravidel společnosti Ruhrkohle AG neztratil žádný obchodník automaticky své postavení velkoobchodníka na základě skutečnosti, že neprodal roční minimální množství 6 000 tun. Nezáleží na tom, zda měly dlužní společnosti právo žalobkyni

již nezásobovat jako přímého velkoobchodníka, jelikož v každém případě takového případného práva nevyužily.

B – Věc samá

1. Porušení zásady zákazu diskriminace

Žalobkyně upozorňuje, že ode dne 1. ledna 1973 nemůže být v souladu s novými obchodními pravidly společnosti Ruhrkohle AG považována za přímého velkoobchodníka v obchodu uhlím. Je tedy obětí závažné diskriminace.

a) Obchodní pravidla společnosti Ruhrkohle AG vážou dodávky za velkoobchodních podmínek na doložku, která obchodníkovi ukládá nakoupit ročně nejméně 6 000 tun paliv pro zásobování domácností a malých podniků; v průběhu posledních dvou let nebyla žalobkyně schopna této od nynějška vyžadované minimální kvóty dosáhnout.

Nelze jí to však vytýkat. Již několik let se totiž v energetice projevují zásadní změny: prodej uhlí nepřetržitě klesal, a je tudíž přirozené, že to musí mít důsledky nejen pro uhelný průmysl, ale i pro velkoobchod a maloobchod. Podle poslední analýzy však odpovědnost za to, že žalobkyně nemůže již prodat ani 6 000 tun ročně, přísluší společnostem Ruhrkohle AG a Ruhrkohle-Verkauf GmbH nebo předcházejícím společnostem pro odbyt uhlí z Porúří. Společnost Ruhrkohle AG totiž uzavírá přímé smlouvy na roční dodávky více než 30 000 tun. Proto bylo žalobkyni vinou diskriminačního jednání, kterému byla vystavena, znemožněno dodat požadované množství důležitému a dlouhodobému zákazníkovi, podniku Adam Opel AG z Rüsselheimu. Společnost Ruhrkohle AG také přímo soutěží s žalobkyní a s ostatními velkoobchodníky prostřednictvím dceřiných společností. Krom toho společnosti Ruhrkohle AG a Ruhrkohle-Verkauf GmbH nabízejí palivo za ceny, které jsou mnohem nižší než ceníkové ceny, a společnosti ovládané společností Ruhrkohle AG dodávají tuzemským kupujícím ve Spolkové republice Německo „belgický koks“ za cenu s dodáním na hranice zhruba 90 DM za tunu; toto zboží je rovněž prodáváno přímo domácnostem a malým podnikům za ceny, které vylučují jakoukoli hospodářskou soutěž.

b) Pro žalobkyni má ztráta postavení velkoobchodníka a možnosti zásobovat se přímo trvalé důsledky, zejména v případě změny poptávky po uhlí. V tomto ohledu je třeba vzít v úvahu skutečnost, že pokles prodeje uhlí pro zásobování domácností během posledních let je z velké části způsoben dosti výjimečnými klimatickými podmínkami a že krom toho by se situace v prodeji mohla zásadně změnit v případě problémů – politické povahy – se zásobováním ropou nebo zemním plynem. Pokud žalobkyně přijme nová obchodní pravidla, pravděpodobně nebude mít již nikdy možnost nakoupit větší množství, neboť jako maloobchodník nebude v žádném případě schopna nabídnout stejné podmínky jako velkoobchodníci a podniky, které se zásobují přímo, nebo jako dceřiné společnosti společnosti Ruhrkohle AG a Ruhrkohle-Verkauf GmbH. To je důvod, proč ve druhé části svých návrhových žádání žádá, aby se přinejmenším na ni nevztahovala nová obchodní pravidla.

c) Žalobkyně nemůže být nucena spojit se s jinými velkoobchodníky, kteří mohou být v podobné situaci, a spojit své nákupy s jejich. Nevidí žádný důvod, proč měla omezit svou nezávislost, aby se chránila před diskriminačními důsledky obchodních pravidel společnosti Ruhrkohle AG.

Mimoto z těchto obchodních pravidel nevyplývá, že společnost Ruhrkohle AG je povinna sečíst obrat obchodníků, kteří se rozhodli spolupracovat, a pravidla neobsahují žádnou definici pojmu „spolupráce“.

Žalovaná upozorňuje, že k diskriminaci může dojít pouze v případě, že se s obchodníky v podobném postavení jako žalobkyně zachází, pokud jde o přiznání práva přímého nákupu, jinak; tak tomu není vzhledem k tomu, že přijatá kritéria jsou platná jednotně pro všechny obchodníky Společenství včetně dceřiných společností společnosti Ruhrkohle AG. Skutečnost, že žalobkyně musí vstoupit do hospodářské soutěže s obchodníky spojenými se společností Ruhrkohle AG, tudíž nepředstavuje diskriminační zacházení s ní.

a) Žalobní důvod, že společnosti Ruhrkohle AG a Ruhrkohle-Verkauf GmbH nesou odpovědnost za to, že žalobkyně již není z důvodu údajné diskriminace ze strany těchto dvou společností schopna nakoupit 6 000 tun uhlí ročně, se neopírá o konkrétní údaje; v každém případě tento žalobní důvod nezpochybňuje nová obchodní pravidla společnosti Ruhrkohle AG ani jejich schválení Komisí.

Ať je tomu jakkoli, není pravda, že dceřiné společnosti společnosti Ruhrkohle AG a Ruhrkohle-Verkauf GmbH nebo obchodníci spojení s akcionáři společnosti Ruhrkohle AG nabízeli uhlí za ceny nižší, než jsou ceníkové ceny. Před vstupem nových obchodních pravidel v platnost poskytla nepochybně společnost Ruhrkohle AG obchodníkům, kteří se smluvně zavázali k nákupu určitého množství uhlí, zvláštní smluvní slevu („Vertragsrabatt“); ale s touto slevou počítal ceník společnosti Ruhrkohle-Verkauf GmbH a sleva byla bez rozlišení poskytnuta všem obchodníkům na nákup srovnatelného objemu.

Ceny dovážených paliv, určované výrobcí, se ve skutečnosti pohybují mezi 95 a 110 DM; dovoz paliv z jiných členských států je však mimo vliv společnosti Ruhrkohle AG, takže její obchodní společnosti jsou v hospodářské soutěži s jinými velkoobchodníky. Vzhledem k tomu, že tento dovoz může mít značný vliv na odbyt uhlí z Porúří, je přirozené, že se obchodní společnosti patřící společnosti Ruhrkohle AG na tomto obchodu podílejí, aby vyrovnaly své ztráty.

Pokud jde o přímé obchody mezi společností Ruhrkohle-Verkauf GmbH a průmyslovými zákazníky, jejichž spotřeba překračuje 30 000 tun ročně, je třeba připomenout, že tito kupující mají od konce roku 1963 volbu mezi zásobováním prostřednictvím obchodníka a přímo z prodejních míst. Vyloučení obchodníků z transakcí s železnicemi a s některými dalšími průmyslovými spotřebiteli platí bez rozlišení pro všechny obchodníky a je ostatně objektivně odůvodněno zvláštním postavením, které tyto kategorie spotřebitelů charakterizuje. Nové ustanovení obchodních pravidel, podle kterého jsou dodávky velkoobchodníků průmyslovým spotřebitelům, kteří nakupují ročně více než 30 000 tun uhlí z Porúří, vázány na poskytování některých zvláštních služeb, se rovněž vztahuje totožným způsobem na všechny velkoobchodníky s právem přímého nákupu.

Pokles objemu prodeje žalobkyně na pouhých 700 tun v roce 1972 není důsledkem diskriminačního zacházení, ale lze jej připsat všeobecnému snížení spotřeby uhlí a především způsobu, jakým žalobkyně podniká.

b) V tomto ohledu je třeba připomenout, že žalobkyně má možnost zachovat si své právo na přímý nákup spojením svých nákupů s nákupy jiných velkoobchodníků v podobném postavení. Tato možnost vyplývá z konstatování, že se nová obchodní pravidla omezují na to, že vyžadují uzavření dvouleté smlouvy na nákup 6 000 tun ročně pro zásobování domácností a malých podniků, ale nezavazují obchodníka, aby toto množství prodal sám. Způsob spolupráce mezi obchodníky je ponechán na jejich rozhodnutí. Mírný zásah do jejich nezávislosti, k němuž by případně museli svolit, se v současné situaci na trhu uhlí jeví jako nejmenší zlo.

c) Druhá část návrhových žádání, která se domáhá částečného zrušení – pouze ve vztahu k žalobkyni – napadeného rozhodnutí, je neslučitelná s jeho nezbytně obecnou povahou.

Kritéria určená novými obchodními pravidly musí platit stejně pro všechny obchodníky Společenství. V každém případě žalobkyně neposkytuje žádnou skutečnost, jíž by mohlo být odůvodněno v její prospěch zacházení odchylné od zacházení se všemi ostatními velkoobchodníky.

2. *Nedostatek významného zlepšení v odbytu paliv*

Žalobkyně má za to, že nová obchodní pravidla zdaleka nepřispívají k významnému zlepšení v odbytu paliv, nýbrž jej ztěžují.

a) Jejich důsledkem je podpora soustředění tohoto odbytu do rukou malého počtu velkých obchodníků. Výsledkem nové obchodní právní úpravy, podle níž získání postavení přímého velkoobchodníka již nezávisí na odbytu minimálního množství 6 000 tun uhlí z Porúří na společném trhu, nýbrž na podepsání dvouleté smlouvy na dodávku určeného množství nejméně 6 000 tun ročně domácnostem a malým podnikům, je podle přiznání samotné Komise to, že je určitému počtu obchodníků odebrána možnost nakupovat přímo od společnosti Ruhrkohle AG. Ačkoli se dle názoru Komise „zdá odůvodněné, aby si společnost Ruhrkohle AG přála vzít při uspořádání odbytu v úvahu velký pokles prodeje uhlí a aby chtěla přizpůsobit obchodní pravidla novým podmínkám a omezit svou přímou spolupráci na obchodníky, kteří jsou schopni zaručit přiměřený objem prodeje“, neposkytuje Komise v napadeném rozhodnutí žádný důvod tohoto údajného odůvodnění.

b) Ve skutečnosti má společnost Ruhrkohle AG vyhrazeno opravdové monopolní postavení vzhledem k tomu, že prodej uhlí z Porúří je od nynějška již organizován v rámci jediné společnosti Ruhrkohle-Verkauf GmbH.

c) Není ani možné opírat tvrzení o zlepšení odbytu paliv o skutečnost, že obchody velkoobchodníka v průmyslu musí být od nynějška vázány na přiznání postavení obchodníka v segmentu domácností a v segmentu maloodběratelů, aby se jeho činnost soustředila na tento trh.

d) Z rozhodnutí Komise ze dne 21. prosince 1972 tedy nevyplývá žádný vážný důvod pro to, uznat, že změna podmínek získání postavení přímého velkoobchodníka může přispět k nějakému významnému zlepšení odbytu paliv.

Žalovaná upozorňuje, že tento žalobní důvod přehlíží právní základ, z něhož je třeba vycházet při posuzování sporného rozhodnutí. Kritérium významného zlepšení v odbytu platí pouze vzhledem ke schválení udělenému za použití čl. 65 odst. 2 Smlouvy o ESÚO dohodám o společném prodeji uzavřeným mezi několika podniky. Rozhodnutí ze dne 21. prosince 1972 vychází z rozhodnutí Komise ze dne 27. listopadu 1969, kterým se na základě čl. 66 odst. 2 schvaluje spojení důlních společností Porúří vložím důlního majetku do společnosti Ruhrkohle AG. Jeho právním základem je povinnost uvedená v článku 2 rozhodnutí ze dne 27. listopadu 1969 předložit Komisi ke schválení každou novou obchodní právní úpravu. Při posuzování napadeného rozhodnutí je tedy třeba vzít v úvahu nikoli kritéria stanovená v čl. 65 odst. 2 Smlouvy o ESÚO, nýbrž účel povinnosti uložené článkem 2 rozhodnutí ze dne 27. listopadu 1969. Tímto účelem je zabránit tomu, aby byla hospodářská soutěž z důvodu příliš silného postavení společnosti Ruhrkohle AG v rovině obchodu nepatřičně omezována nebo aby se zavedla diskriminace mezi velkoobchodníky a spotřebiteli, pokud jde o přístup k výrobkům společnosti Ruhrkohle AG.

a) Dle názoru Komise jsou nová obchodní pravidla společnosti Ruhrkohle AG, schválená napadeným rozhodnutím, s tímto účelem plně slučitelná, zejména s ohledem na současný stav trhu uhlí.

Od roku 1959 se zejména v Porúří tento stav vyznačuje téměř nepřetržitým poklesem prodeje uhlí, především v segmentu domácností; tento pokles lze v podstatě přičíst rostoucí restrukturalizací trhu energie, a především nahrazováním uhlí jinými druhy energie, zvláště topným olejem. Společnost Ruhrkohle AG je nucena pokoušet se alespoň částečně omezit vysoké finanční ztráty, které utrpěla z důvodu nedostatečné rentability, změnou svého systému prodeje, také protože struktura výrobních nákladů uhlí prakticky brání účinnému povzbuzení prodeje snížením ceny.

Hlavní prvek nových obchodních pravidel, a sice uzavírání dvouleté smlouvy ukládající nákup nejméně 6 000 tun uhlí vyrobeného společností Ruhrkohle AG ročně, určeného pro domácnosti a malé podniky, jakožto podmínka přiznání práva na přímý nákup a na prodej průmyslovým spotřebitelům, navazuje na dva faktory, které hrají důležitou úlohu při prodeji uhlí: na jedné straně struktura prodeje prostřednictvím obchodníků a na straně druhé efektivnost a podíl prodeje s právem přímého zásobování.

Činnost obchodníků v segmentu domácností a malých podniků je obzvláště efektivní pro prodej uhlí vzhledem k tomu, že výrobci mají jen poměrně omezený vliv na prodej v tomto segmentu; možnosti obchodníků jsou naopak omezeny, pokud jde o prodej průmyslovým podnikům.

Vazba uznání za přímého velkoobchodníka na prodej minimálního množství v segmentu domácností a malých podniků může tedy podnítit obchodníky, aby věnovali podstatnou část svého úsilí těmto zákazníkům, na něž mají v rovině trhu největší vliv. Požadavek dvouleté smlouvy může vést k určité stabilizaci prodeje uhlí a usnadnit společnosti Ruhrkohle AG plánování výroby. Krom toho dává dvouletá smlouva velkoobchodníkům, jejichž prodej v předcházejícím roce nedosáhl zcela předepsané úrovně, možnost získat za cenu zvýšeného úsilí právo na přímý nákup; dosažení tohoto cíle jim má umožnit přechodné období v délce jednoho roku spolu s tolerancí 15 % pod stanoveným minimem.

Nové množství kritérium přispívá k vyhrazení práva na přímý nákup obchodníkům, kteří účinně usilují o odbyt výrobků společnosti Ruhrkohle AG. Obchodníci, jejichž prodej se pohybuje na hranici množství kritéria nebo pod ní, budou povzbuzeni, aby zajistili plné využití své pracovní síly a potenciálu svého podniku, k prodeji spíše jiných paliv, zejména topného oleje, nebo k provádění jiné obchodní činnosti. Povinnost prodat minimální množství 6 000 tun uhlí ročně domácnostem a malým podnikům, která rovněž podmiňuje právo zásobovat průmyslové spotřebitele, by měla obchodníky povzbudit k tomu, aby při prodeji uhlí z Porúří projevíli profesionální aktivitu nutnou pro efektivní boj proti poklesu prodeje.

b) Když Komise napadené rozhodnutí vyhlášovala, byla si vědoma skutečnosti, že výsledkem zavedení nových obchodních pravidel společností Ruhrkohle AG bude v Německu vyloučení asi šedesáti „nezávislých“ velkoobchodníků, kteří nejsou přímými ani nepřímými podílíky společnosti Ruhrkohle AG, z přímého zásobování. Je však třeba vzít v úvahu, že asi třicet z nich již nesplňovalo ani kritéria stanovená obchodními pravidly platnými předtím; je tomu tedy tak, že žalující společnost v letech 1971 a 1972 prodala pouze 3 100 a 700 tun uhlí. Pokles počtu přímých velkoobchodníků není však sám o sobě vývojem, proti kterému se musí bojovat. Je alespoň zčásti přirozeným důsledkem stálého a zrychlujícího se poklesu prodeje, který se nutně projevuje změnami ve struktuře obchodu uhlím. Komise nepovažovala skutečnost, že nová obchodní pravidla společnosti Ruhrkohle AG, která představují účinný prostředek boje proti poklesu prodeje uhlí, přispívají ke snížení počtu přímých velkoobchodníků, za důvod, aby jim bránila. Mimoto tato obchodní pravidla neohrožují existenci účinné hospodářské soutěže v obchodu uhlím: počet velkoobchodníků, kteří si zachovávají právo přímého nákupu, je dostatečný na to, aby za současných okolností bylo zajištěno zachování účinné hospodářské soutěže.

c) Nemůže se jednat o monopolní postavení společnosti Ruhrkohle AG. Tato společnost je naopak vystavena velmi silné hospodářské soutěži, zvláště jiných zdrojů energie, zejména v segmentu domácností a malých podniků a v segmentu průmyslové spotřeby.

3. Nedodržování některých podmínek schválení

Žalobkyně tvrdí v souvislosti se třemi prodejními oblastmi, které stanovuje napadené rozhodnutí vně Spolkové republiky Německo, že společnost Ruhrkohle AG dodává na vývoz za cenu 80 DM za tunu koks, jehož cena v Německu je podle ceníku kolem 140 DM.

Žalovaná toto tvrzení popírá. Je ostatně třeba rozlišovat mezi vývozy do třetích zemí a vývozy do ostatních členských států Společenství. Posledně jmenované vývozy – jediné, které mohou být předmětem projednávaného sporu – se uskutečňují v rámci dvouletých smluv, které jsou rovněž uzavírány na základě ceníkových cen. V každém případě, i kdyby byla tvrzení žalobkyně správná, neměla by žádný vliv na platnost napadeného rozhodnutí. Takové jednání může pouze dát Komisi podnět k použití sankcí stanovených článkem 64 Smlouvy o ESUO.

4. Porušení základních práv

Žalobkyně vznáší žalobní důvod, že obchodní pravidla společnosti Ruhrkohle AG a jejich uplatňování porušují některá základní práva zakotvená v ústavách členských států a „přijatá“ v právu Společenství. Tak tomu je u vlastnického práva, jehož ochrana je zajištěna zejména článkem 14 Základního zákona Spolkové republiky Německo (Grundgesetz für die Bundesrepublik Deutschland) a ústavou země Hesensko. Vyloučení žalobkyně z obchodu uhlím je přitom rovnocenné vyvlastnění, protože jí zbavuje „vlastnického postavení“. V projednávaném případě je rovněž dotčeno právo na svobodný rozvoj osobnosti, právo na svobodu hospodářské činnosti a zásada proporcionality.

Žalovaná upozorňuje, že Soudnímu dvoru nepřísluší vykládat a používat právní normy vnitrostátního práva členského státu, a to ani ústavní právní normy. Krom toho Smlouva o ESUO neobsahuje žádnou obecnou právní zásadu, psanou či nepsanou, která by zaručovala zachování získaného postavení.

IV – Návrhová žádání účastníků řízení

Žalobkyně po změně svých prvních návrhových žádání navrhuje, aby Soudní dvůr:

- a) určil, že rozhodnutí Komise Evropských společenství ze dne 21. prosince 1972 („Handelsregelung Ruhr“) o reformě distribuční sítě společnosti Ruhrkohle AG na území společného trhu, použitelné ode dne 1. ledna 1973, je neplatné;
- b) podpůrně: určil, že uvedené rozhodnutí Komise je neplatné a nepoužitelné v rozsahu, v němž se týká žalobkyně;
- c) uložil žalované náklady sporu včetně výdajů, které nesla nebo má nést žalobkyně, a prohlásil rozsudek za prozatímně vykonatelný, pokud jde o náklady řízení.

Komise navrhuje, aby Soudní dvůr:

- a) zamítl celou žalobu jako neopodstatněnou;
- b) uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Vedlejší účastníci navrhují, aby Soudní dvůr:

- a) zamítl žalobu jako nepřipustnou;
- b) v každém případě uložil žalobkyni náhradu části nákladů řízení.

Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na otázky položené Soudním dvorem byly vyslechnuty na jednání dne 14. března 1974. V jeho průběhu uvedli účastníci řízení nové skutečnosti, které lze shrnout takto:

Žalobkyně upozorňuje, že v průběhu své více než stoleté činnosti nebyla nikdy schopna prodat domácnostem a malým podnikům 6 000 tun paliv ročně. Naopak dodávala mnohem větší množství průmyslovým podnikům. Pokud tomu tak nebylo během několika posledních let, je toho důvodem odmítnutí dodávek ze strany společnosti Ruhrkohle AG; proto nebyla schopna v roce 1970 splnit důležitou objednávku od společnosti Rheinstahl AG.

Krom toho zásadní změny, k nimž došlo v poslední době v energetice, zejména pokud jde o hospodářskou soutěž mezi uhlím a ropou, zpochybnily odůvodněnost napadené obchodní právní úpravy. Na rozdíl od toho, co Komise povolila, když schválila spojení důlních společností Porúří vložením důlního majetku do společnosti Ruhrkohle AG, je tato společnost nyní plně schopna určovat ceny, ovládat nebo omezovat výrobu či odbyt nebo bránit účinné hospodářské soutěži na podstatné části trhu.

Lze připustit, že v projednávaném případě lze obdobně použít ustanovení článku 65 Smlouvy o ESUO. Podle tohoto ustanovení může Komise schválit dohodu o společném prodeji pouze tehdy, pokud přispěje k významnému zlepšení v odbytu daných výrobků. Tato podmínka, která se vztahuje na dohodu mezi několika podniky, platí tím spíše v případě, kdy obchodní pravidla pocházejí z jediného podniku, který vznikl spojením několika jiných podniků a jehož postavení na trhu je obzvláště silné.

Napadené rozhodnutí porušuje několik základních práv přiznávaných ústavou Spolkové republiky Německo, zejména právo na svobodný rozvoj osobnosti, právo na svobodnou volbu povolání a jeho výkon a záruku vlastnictví vyhlášenou článkem 14. Tato práva přiznávají i ústavy jiných členských států Společenství, mezinárodní úmluvy a sama Smlouva o ESUO, především články 4, 65 a 66 této smlouvy. Rozhodnutí Komise přímo a nepřipustně zasahuje do výkonu těchto práv.

Žalovaná trvá na tom, že odmítnutí dodávek a diskriminace, které byla žalobkyně, jak tvrdí, vystavena ze strany společnosti Ruhrkohle AG, nemají žádný vztah k otázce – jediné, která je předmětem v projednávané věci – zákonnosti napadeného rozhodnutí; stejně je tomu i se zatím nepředvídatelnými důsledky nedávné energetické krize: pozdější skutečnosti nemohou zpochybnit legalitu aktu Společenství.

Pokud jde o otázku základních práv, představuje ochrana vlastnictví bezpochyby jednu ze záruk uznávaných právem Společenství, které se v této souvislosti opírá o ústavní tradice členských států a o akty veřejného mezinárodního práva, jako je Evropská úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Vzhledem k tomu, že účinná ochrana vlastnického práva je v různých členských státech pojata různě, musí se její konkrétní uplatnění orientovat podle nejvyššího vnitrostátního standardu; toto zjištění odůvodňuje, aby bylo bráno v úvahu zejména německé ústavní právo. V této souvislosti je třeba konstatovat zaprvé, že právo být zásobován v postavení přímého velkoobchodníka není právem, které by bylo předmětem ochrany vlastnictví, a zadruhé, že Společenství do takového práva v žádném případě nezasahovalo.

Ochrana vlastnických práv obchodních a průmyslových podniků sahá až k tomu, co ve svém celku tvoří hospodářskou hodnotu podniku nebo představuje právní postavení; avšak nikoli ke všem skutkovým okolnostem nebo ke stávající právní úpravě příznivé pro podnik, ani zejména k zájmům, šancím na výnos, nadějím nebo vyhlídkám na zisk.

Komise krom toho nijak přímo nezasahuje do případných vlastnických práv: obchodní pravidla, na něž si žalobkyně stěžuje, neztratila kvůli tomu, že je Komise schválila, svůj charakter soukromoprávních aktů.

Vedlejší účastníci upozorňují, že zdaleka nezaujímají monopolní postavení na trhu paliv určených pro domácnosti a malé podniky a musí se tam spokojit s padesátiprocentním až šedesátiprocentním podílem; na tomto trhu lze navzdory nedávné energetické krizi očekávat v průběhu příštích let jen málo změn.

Nová obchodní pravidla schválená napadeným rozhodnutím jsou odůvodněna, vezme-li se v úvahu, že společnost Ruhrkohle AG s cílem snížit co možná nejvíce své ztráty má největší zájem zajistit plynulost odbytu paliv a za tímto účelem musí mít partnery, kteří zajistí skladování a kteří skutečně převezmou distribuční velkoobchodní služby prostřednictvím dlouhodobých závazků k odběru určených množství paliv.

Generální advokát přednesl své stanovisko při ústní části jednání dne 28. března 1974.

Právní otázky:

¹ Žalobou podanou dne 31. ledna 1973 se podnik J. Nold, komanditní společnost provozující velkoobchod uhlím a stavebními materiály v Darmstadtu, domáhá – v posledním znění svých návrhových žádání – zrušení rozhodnutí Komise ze dne 21. prosince 1972, kterým se schvalují nová obchodní pravidla společnosti Ruhrkohle AG, (*neoficiální překlad*) (Úř. věst. 1973, L 120, s. 14) a podpůrně určení, že uvedené rozhodnutí Komise je neplatné a nepoužitelné v rozsahu, v němž se týká žalobkyně.

Žalobkyně hlavně vznáší žalobní důvod, že rozhodnutí povolilo prodejnmu místu uhelných dolů v Porúří vázat přímé dodávky na uzavření pevných dvouletých smluv, které stanoví nákup nejméně 6 000 tun ročně pro zásobování domácností a malých podniků, což je množství, které značně překračuje její roční prodej v tomto segmentu, a že ji tak odstavilo z jejího postavení přímého velkoobchodníka.

Přípustnost

² Komise nepopřela přípustnost žaloby.

Společnosti Ruhrkohle AG a Ruhrkohle-Verkauf GmbH, vedlejší účastníci, vznesly naopak námitku nepřípustnosti žaloby z důvodu nedostatku právního zájmu žalobkyně.

Soudí totiž, že v případě, kdyby se žalobkyně dovolala zrušení rozhodnutí ze dne 21. prosince 1972, byla by důsledkem rozsudku Soudního dvora obnova obchodní právní úpravy předcházející obchodní právní úpravě, jež je předmětem dotčeného rozhodnutí.

Žalobkyně nesplňuje ani požadavky bývalé právní úpravy, takže by v každém případě ztratila své postavení přímého velkoobchodníka.

³ Tuto námitku nelze přijmout.

Kdyby totiž bylo napadené rozhodnutí zrušeno z důvodu vznesených žalobních důvodů, přimělo by to Komisi podle všech předpokladů k tomu, aby byla schválená obchodní právní úprava nahrazena novými ustanoveními, která by byla více v souladu se situací žalobkyně.

Nelze tedy žalobkyni upírat zájem domáhat se zrušení dotčeného rozhodnutí.

Věc samá

4 Žalobkyně neupřesnila s ohledem na důvody zrušení uvedené v článku 33 Smlouvy o
ESUO žalobní důvody, které vznášejí proti napadenému rozhodnutí.

5 V každém případě musí být značná část její argumentace odmítnuta hned, jelikož se
vztahuje k žalobním důvodům, které se týkaly nikoli ustanovení napadeného
rozhodnutí Komise, nýbrž jeho vztahů k vedlejším účastníkům.

6 Pokud se žalobní důvody rozhodnutí Komise týkají, vznášejí písemná a ústní
argumentace žalobkyně v podstatě opět žalobní důvody porušení podstatných
formálních náležitostí a porušení Smlouvy nebo právních předpisů týkajících se
jejího provádění.

Tyto žalobní důvody vycházejí, konkrétněji pokud jde o nové podmínky určené pro
přímé zásobování uhelnými doly, z nedostatečného odůvodnění napadeného
rozhodnutí, z diskriminace žalobkyně a z údajného zásahu do jejích základních práv.

1. Žalobní důvody nedostatečného zdůvodnění a diskriminace

7 Rozhodnutím ze dne 27. listopadu 1969 schválila Komise na základě čl. 66 odst. 1 a
2 Smlouvy o ESUO spojení většiny důlních společností v Porúří do jediné
společnosti, Ruhrkohle AG.

Ustanovení čl. 2 odst. 1 tohoto rozhodnutí stanovilo povinnost nové společnosti
předložit Komisi ke schválení jakoukoli změnu jejích obchodních podmínek.

Takovou žádost zaslala společnost Ruhrkohle AG Komisi dne 30. června 1972.

Schválení Komise bylo uděleno rozhodnutím ze dne 21. prosince 1972, které je
předmětem sporu.

Takto schválenou právní úpravou byly určeny nové podmínky, pokud jde o
minimální množství, k jejichž nákupu se obchodníci musí zavázat, aby mohli získat
zvýhodnění přímého zásobování výrobcem.

Přímé dodávky jsou konkrétně vázány na podmínku, aby obchodník uzavřel dvouleté
smlouvy na nákup nejméně 6 000 tun ročně pro zásobování domácností a malých
podniků.

8 Komisi je vytýkáno, že dovolila společnosti Ruhrkohle AG určit tento požadavek
svévolně tak, že je žalobkyně vzhledem k objemu a povaze svého ročního prodeje
vyřazena z přímého zásobování a vykázána do postavení obchodníka nakupujícího
přes prostředníka s obchodním znevýhodněním, které to s sebou nese.

Jednak žalobkyně považuje za diskriminaci skutečnost, že je na rozdíl od jiných
podniků vyřazena z přímého zásobování výrobcem a že se tak ocitá v méně
příznivém postavení než ostatní prodejci, kteří nadále požívají tohoto zvýhodnění.

Dále pak se odvolává na čl. 65 odst. 2, který v situaci srovnatelné se situací, kterou
předpokládá článek 66, schvaluje smlouvy o společném prodeji pouze tehdy, pokud
taková ujednání přispějí „k významnému zlepšení ve výrobě nebo odbytu“ daných
výrobků.

9 Komise ve zdůvodnění svého rozhodnutí zdůraznila, že si je vědoma toho, že
výsledkem zavedení nových obchodních pravidel bude odejmutí možnosti nakupovat
přímo od výrobce několika obchodníkům pro jejich neschopnost převzít výše
uvedené závazky.

Toto opatření odůvodňuje nutností, aby společnost Ruhrkohle AG vzhledem
k velkému poklesu prodeje uhlí racionalizovala svou distribuci a omezila svou

přímou spoluprací na obchodníky, kteří jsou schopni jí zaručit odpovídající objem prodeje.

Požadavek smluvního závazku na minimální roční množství, má totiž uhelným dolům zajistit pravidelný odbyt množství přizpůsobeného výrobnímu rytmu.

10 Z vysvětlení poskytnutých Komisí a vedlejšími účastníky vyplývá, že určení výše uvedených kritérií lze odůvodnit nejen technickými podmínkami těžby v uhelných dolech, ale rovněž zvláštními hospodářskými potížemi, které vznikly z důvodu poklesu výroby uhlí.

Ukazuje se tedy, že tato kritéria stanovená obecně závazným aktem nelze považovat za diskriminaci a že jsou v rozhodnutí ze dne 21. prosince 1972 právně dostačujícím způsobem odůvodněna.

Pokud jde o uplatňování těchto kritérií, nebylo uvedeno, že bylo s žalobkyní nakládáno jinak než s ostatními podniky, které při nesplnění požadavků stanovených novou právní úpravou podobně jako ona ztratily zvýhodnění práva přímého nákupu u výrobce.

11 Tyto žalobní důvody musí být tudíž zamítnuty.

12 *2. Žalobní důvod vycházející z údajného porušení základních práv*

Žalobkyně posléze tvrdí, že některá z jejích základních práv byla porušena z toho důvodu, že omezení zavedená novou obchodní právní úpravou schválenou Komisí způsobila tím, že ji vyloučila z přímého zásobování, zásah do rentability jejího podnikání i do svobodného rozvoje její činnosti do té míry, že ohrozila jejich existenci.

Jde prý tedy o zásah do hlavní části práva srovnatelného s vlastnickým právem, jakož i do práva na svobodný výkon povolání, chráněných ústavou Spolkové republiky Německo stejně jako ústavami jiných členských států a různými mezinárodními instrumenty, zejména Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod ze dne 4. listopadu 1950 včetně dodatkového protokolu ze dne 20. března 1952.

13 Jak již Soudní dvůr prohlásil, základní práva tvoří nedílnou součást obecných právních zásad, jejichž dodržování zajišťuje.

Při zajišťování ochrany těchto práv je Soudní dvůr povinen vycházet z ústavních tradic společných členským státům, a nemůže tudíž uznat opatření neslučitelná se základními právy uznávanými a zaručenými ústavami těchto států.

Mezinárodní instrumenty týkající se ochrany lidských práv, na jejichž tvorbě členské státy spolupracovaly nebo k nimž přistoupily, mohou rovněž poskytovat poznatky, jež je třeba brát v úvahu v rámci práva Společenství.

Žalobní důvody vznesené žalobkyní musí být posuzovány právě ve světle těchto zásad.

14 Pokud je ochrana vlastnických práv zajištěna ústavním pořádkem všech členských států a pokud jsou podobné záruky poskytnuty svobodnému výkonu obchodních, pracovních a jiných výdělečných činností, neprojevují se takto zaručená práva zdaleka jako absolutní výsady a musí být uvažována s ohledem na společenskou funkci chráněného majetku a činností.

Z tohoto důvodu jsou práva tohoto druhu řádně zaručena jen s výhradou omezení stanovených v závislosti na veřejném zájmu.

V právním řádu Společenství se rovněž jeví jako oprávněné vyhradit si ohledně těchto práv použití určitých omezení odůvodněných cíli veřejného zájmu, které sleduje Společenství, pokud tím není dotčena samotná podstata těchto práv.

Pokud jde o záruky poskytnuté konkrétně podniku, nelze je v žádném případě rozšířit na ochranu pouhých obchodních zájmů nebo šancí, jejichž nejistá povaha je neodmyslitelnou součástí samé podstaty hospodářské činnosti.

15 Znevýhodnění, na které poukazuje žalobkyně, je ve skutečnosti důsledkem hospodářského vývoje, a nikoli napadeného rozhodnutí.

Je věcí žalobkyně, aby vzhledem k hospodářským změnám způsobeným poklesem výroby uhlí čelila nové situaci a sama provedla nezbytné přeměny.

16 Ze všech těchto důvodů nemůže být vznesený žalobní důvod přijat.

17 Žaloba musí být tudíž zamítnuta.

K nákladům řízení

18 Podle čl. 69 odst. 2 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení.

Žalobkyně se svými žalobními důvody neuspěla.

19 Podle usnesení předsedy ze dne 14. března 1973 a podle usnesení Soudního dvora ze dne 21. listopadu 1973 bude o nákladech týkajících se žádosti o odklad vykonatelnosti napadeného rozhodnutí a návrhu na vstup vedlejšího účastníka do řízení rozhodnuto později.

20 Usnesením ze dne 21. června 1973 uložil Soudní dvůr žalobkyni náhradu nákladů vynaložených k tomuto dni společnostmi Ruhrkohle AG a Ruhrkohle-Verkauf GmbH v hlavním řízení a v řízení o předběžných opatřeních.

Z těchto důvodů

SOUDNÍ DVŮR

zamítl všechny ostatní obšírnější nebo opačné návrhy a rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se zamítá jako neopodstatněná.**
- 2) **Žalobkyni se ukládá náhrada nákladů řízení včetně nákladů vyhrazených usneseními ze dne 13. března a 21. listopadu 1973 a nákladů, které byly předmětem usnesení ze dne 21. června 1973.**